

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSO del. Andrzej Kordowski
Protokolant	:	Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2022 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **O. K.**

przeciwko **(...) Bank (...) S.A. w W.**

o ustalenie

na skutek apelacji pozwanego

oraz zażalenia powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 21 maja 2021 r. sygn. akt I C 859/20

I. **oddala apelację;**

II. **oddala zażalenie;**

III. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 maja 2022 r. do dnia zapłaty tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

IV. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 maja 2022 r. do dnia zapłaty tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

(...)

UZASADNIENIE

Powód O. K. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Bank (...) S. A. w W. wniósł : roszczenie główne o ustalenie nieważności umowy kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) z dnia 30 lipca 2008 r. zawartej przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego) z powodem, oraz roszczenie ewentualne o ustalenie,

że w umowie postanowienia zawarte w: § 2 ust. 2 i 3, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 2, § 9 ust. 6 umowy oraz § 2 ust. 2, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 6, § 9a umowy w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r. stanowią niedozwolone postanowienia umowne i są bezskuteczne wobec powoda, a ponadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów.

W uzasadnieniu powód wskazał, że umowa kredytu jest nieważna, jako sprzeczna z ustawami: prawo bankowe (art. 69 ust. 1 i 2 Prawo bankowe), kodeks cywilny (art. 58 § 1 k.c., art. 353¹ k.c., a także z uwagi na konsekwencje abuzywności jej postanowień. Zdaniem powoda w umowie została określona wyłącznie kwota uruchomienia kredytu, tj. zobowiązanie banku do wypłaty określonej kwoty w PLN. natomiast konstrukcja przyjęta przez bank we wzorcu umownym jedynie stwarzała pozory uzgodnienia z powodem istotnych jej warunków. Bank nie posiadał bowiem żadnego sprecyzowanego mechanizmu ustalania marży doliczanej do kursu bazowego, a umowa i regulamin nie precyzowały w jaki sposób bank ustala kursy walut. W ocenie powoda, zapisy umowne w zakresie sposobu określenia wysokości kwoty kredytu (rat kapitałowo –odsetkowych, kredytu do wypłaty) stanowiły klauzule abuzywne, gdyż bank przyznał sobie prawo do jednostronnego, niczym nieograniczonego kształtowania wysokości kursu. Wyeliminowanie niedozwolonych postanowień jako określających główne świadczenia stron powodowały nieważność umowy.

Pozwany (...) Bank (...) S. A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarta pomiędzy stronami umowa oraz zawarte w niej postanowienia umowne są ważne i stanowią dopuszczalny wariant umowy kredytowej w myśl art. 69 ustawy Prawo bankowe, nie naruszając tym samym granicy swobody umów i zasad współżycia społecznego. Wskazał, że umowa kredytu indeksowanego nie jest kredytem złotowym, w którym walutą zobowiązania była i jest waluta obca. Jedynie sposób wykonania zobowiązania Banku został wyrażony w złotych poprzez wskazanie konkretnej kwoty do wypłaty w PLN. Powiązanie kredytu indeksowanego do waluty obcej z daną walutą polegało również na sposobie finansowania tego kredytu przez Bank, który w celu pozyskania waluty (...) zaciągnąć określone zobowiązanie w tej walucie. W ten sposób udzielony kredyt mógł być poddany oprocentowaniu właściwemu dla tej waluty obcej (L. (...)). Umowa w dacie jej zawarcia była dla powoda korzystna – zapewniała niższe oprocentowanie oraz prowizję, co przekładało się na wysokość miesięcznych rat kredytowych. Pozwany wskazał, że udzielił pełnej i rzetelnej informacji o mechanizmie funkcjonowania kredytu indeksowanego kursem (...) i poinformował powoda o ryzyku wiążącym się z zawarciem tego rodzaju umowy, o czym świadczą oświadczenia powoda zawarte w umowie kredytu. Przed zawarciem umowy kredytu i przy jej zawieraniu strona powodowa została poinformowana i uprzedzona o ryzyku kursowym, związanym z zaciąganiem kredytu, świadomie wybierając zaproponowany produkt .. (...) ocenie pozwanego, sformułowana w umowie klauzula indeksacyjna nie podlega ocenie z punktu widzenia abuzywności, gdyż określała główny przedmiot świadczenia stron i została sformułowana w sposób jednoznaczny. W przypadku stwierdzenia abuzywności postanowień umownych, w ich miejsce winny znaleźć się przepisy dyspozytywne (art. 358 k.c.). Po ewentualnym wyeliminowaniu klauzuli kursowej nadal istniałaby możliwość wykonywania umowy poprzez spłacanie rat kredytu bezpośrednio w walucie (...).

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 21 maja 2021r.

I. oddalił powództwo o ustalenie, że umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) z dnia 30 lipca 2008 r. zawarta pomiędzy poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bankiem S.A. w W. a O. K. jest nieważna;

II. ustalili, że następujące postanowienia umowy kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) z dnia 30 lipca 2008 r. zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bankiem S.A. w W. a O. K.:

- § 2 ust. 2 i 3 umowy o treści: "Kwota kredytu denominowanego (waloryzowanego) w (...) lub transzy kredytu zostanie określona według kursu kupna dewiz dla wyżej wymienionej waluty zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w Banku w dniu wykorzystania kredytu lub transzy kredytu. O wysokości wykorzystanego kredytu denominowanego (waloryzowanego) wyrażonej w walucie (...), wysokości odsetek w okresie karencji oraz wysokości rat kapitałowo –

odsetkowych w wyżej wymienionej walucie Bank poinformuje Kredytobiorcę w terminie 7 dni od dnia całkowitego wykorzystania kredytu na zasadach określonych w (...),

- § 4 ust. 1a umowy o treści: „Kredyt wykorzystywany jest w złotych, przy jednoczesnym przeliczeniu kwoty kredytu według kursu kupna dewiz dla (...) zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w Banku w dniu wykorzystania kredytu”,

- § 9 ust. 2 umowy w zakresie określenia, że spłata rat kapitałowo – odsetkowych dokonywana jest „po uprzednim przeliczeniu rat kapitałowo – odsetkowych według kursu sprzedaży dewiz dla (...) zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w Banku w dniu spłaty”,

- „§ 9 ust. 6 umowy w zakresie określenia, że spłata należnych odsetek dokonywana jest „po uprzednim przeliczeniu rat kapitałowo – odsetkowych według kursu sprzedaży dewiz dla (...) zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w Banku w dniu spłaty”,

- § 2 ust. 2 umowy w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r. w zakresie określenia, że „Kwota kredytu indeksowanego w (...) lub transzy kredytu zostanie określona według kursu kupna dewiz dla wyżej wymienionej waluty zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w Banku w chwili realizacji przez bank dyspozycji kredytobiorcy dotyczącej wypłaty kredytu/transzy kredytu”,

- § 4 ust. 1 a umowy w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r. w zakresie określenia, że każda transza kredytu wykorzystywana jest w złotych, przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości transzy według kursu kupna dewiz dla (...) zgodnie z „Tabelą kursów”, obowiązującą w banku w chwili realizacji przez Bank dyspozycji kredytobiorcy, dotyczącej wypłaty kredytu lub wypłaty poszczególnych transz kredytu,

- § 9 ust. 6 umowy w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r. w zakresie określenia, że wysokość należnych odsetek określona jest w (...). Spłata należnych odsetek dokonywana jest, „po ich uprzednim przeliczeniu według kursu sprzedaży dewiz dla (...) prezentowanego w ostatniej „Tabeli kursów banku” obowiązującej w Banku w dniu spłaty”,

- § 9 a ust. 1 – 8 umowy o treści w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r.

stanowią niedozwolone postanowienia i są bezskuteczne wobec powoda,

III. w pozostałym zakresie oddalił powództwo o ustalenie, że postanowienia umowy stanowią niedozwolone postanowienia i są bezskuteczne wobec powoda,

IV. wzajemnie zniósł koszty procesu między stronami.

Podstawą wydanego orzeczenia stanowiły następujące okoliczności faktyczne, generalnie niekwestionowane przez strony. Umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...), na podstawie której Bank zobowiązał się udzielić powodowi kredytu w kwocie 170.000,00 zł „denominowanego” (waloryzowanego) w walucie (...), na okres 360 miesięcy, z przeznaczeniem na zakup lokalu położonego w O.. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Kredytowania w Zakresie Udzielania Kredytów na Cele Mieszkaniowe oraz Kredytów i P. Hipotecznych w (...) Banku S.A. zwane (...). została zawarta w dniu 30 lipca 2008 r.

Kredytu udzielono na okres od dnia 30 lipca 2008 r. do dnia 12 lipca 2038 r. (ostateczny termin spłaty), przy czym okres spłaty kredytu wraz z należnymi odsetkami obejmował 356 miesięcy.

Zgodnie z § 2 umowy, kwota kredytu denominowanego (waloryzowanego) w (...) lub transzy kredytu została określona według kursu kupna dewiz dla wyżej wymienionej waluty zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniu wykorzystania kredytu lub transzy kredytu (ust. 2). O wysokości wykorzystanego kredytu denominowanego (waloryzowanego) wyrażonej w walucie (...), wysokości odsetek w okresie karencji oraz wysokości rat kapitałowo

– odsetkowych w wyżej wymienionej walucie, Bank miał poinformować kredytobiorcę w terminie 7 dni od dnia całkowitego wykorzystania kredytu na zasadach określonych w (...) (ust. 3).

Uruchomienie kredytu miało nastąpić jednorazowo w terminie od dnia 31 lipca 2008 r. formie przelewu na rachunek wskazany przez sprzedającego w akcie notarialnym. Zgodnie z § 4 ust. 1a umowy, kredyt wykorzystywany był w złotych, przy jednoczesnym przeliczeniu kwoty kredytu według kursu kupna dewiz dla (...) zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniu wykorzystania kredytu.

W § 8 ust. 1 i 2 umowy wskazano, że oprocentowanie kredytu jest zmienne i stanowi sumę zmiennej stawki odniesienia oraz stałej marży Banku w wysokości 2,32 punktów procentowych. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 5,11% w stosunku rocznym i jest równe stawce odniesienia, która jest stawką rynku pieniężnego L. 3 - miesięczny z zaokrągleniem do dwóch miejsc po przecinku z ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc zawarcia umowy publikowana na stronie serwisu (...) lub też na jakimkolwiek ekranie zastępczym, powiększonej o marżę Banku. W ust. 7 powołanego paragrafu wskazano, że zmiana stopy procentowej wynikająca ze zmiany stawki odniesienia lub zmiany marży Banku ma wpływ na wysokość należnych odsetek, rat kapitałowo – odsetkowych a tym samym wpływa na łączną kwotę odsetek spłaconych przez kredytobiorcę w okresie kredytowania.

Zgodnie z § 9 ust. 2 umowy, spłata kredytu następowała w ratach kapitałowo odsetkowych określonych w (...). Wysokość rat kapitałowo – odsetkowych określona była w (...), zaś spłata rat dokonywana była w złotych po uprzednim przeliczeniu rat kapitałowo – odsetkowych według kursu sprzedaży dewiz dla (...) zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniu spłaty. Wysokość rat kapitałowo – odsetkowych w złotych zależała od wysokości kursu sprzedaży dewiz dla (...) obowiązującego w Banku w dniu spłaty, a tym samym zmiana wysokości kursu waluty miała wpływ na ostateczną wysokość spłacanego kredytu.

W myśl § 9 ust. 6 umowy, kredytobiorca zobowiązał się do spłaty odsetek w każdym miesiącu okresu wykorzystania kredytu. Wysokość należnych odsetek określona jest w (...). Spłata należnych odsetek dokonywana jest w złotych po uprzednim przeliczeniu należnych odsetek według kursu sprzedaży dewiz dla (...) zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniu spłaty. Wysokość należnych odsetek w złotych zależy od wysokości kursu sprzedaży dewiz dla (...) obowiązującego w Banku w dniu spłaty.

Kredytobiorca oświadczył, że został poinformowany przez Bank o ryzyku związanym ze zmianą kursów walut oraz, że rozumie wynikające z tego konsekwencje. Jednocześnie oświadczył, że akceptuje zasady funkcjonowania kredytu denominowanego (waloryzowanego) w walucie wymienialnej, w szczególności dotyczące określenia kwoty kredytu w walucie, wskazane w § 2 umowy, sposobu uruchomienia i wykorzystania kredytu określone w § 4 umowy oraz warunki jego spłaty określone w § 9 umowy (§ 11 ust. 4 i 5 umowy).

W dniu 25 lutego 2013 r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy kredytu, umożliwiający spłatę rat kapitałowo – odsetkowych, należnych Bankowi odsetek w spłacie kredytu oraz innych należności wyrażonych w walucie (...), jak również dokonywania wcześniejszej spłaty całej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie lub w złotych, po uprzednim przeliczeniu należności według kursu waluty na zasadach określonych w umowie. Umożliwiono nadto, zmianę waluty, w jakiej spłacany jest kredyt, na wniosek kredytobiorcy. Dodano wówczas § 9a o brzmieniu „zasady ustalania kursów walut”, zgodnie z którym bank ustalał wysokość obowiązujących kursów w oparciu o kurs bazowy i marżę Banku. Kurs sprzedaży dewiz stanowił kurs bazowy powiększony o marżę Banku, zaś kurs kupna dewiz – kurs bazowy pomniejszony o marżę Banku. Zgodnie z § 9a ust.3 i 4 kurs bazowy ustalany był przez Bank na podstawie aktualnej rynkowej ceny kupna i sprzedaży dewiz, zaś marża Banku wyliczana jest w oparciu o ustalony przez bank procentowy spread walutowy i kurs bazowy.

Uruchomienie kredytu nastąpiło w dniu 15 września 2008 r. w jednorazowej kwocie 170.000 zł stanowiącej równowartość 84.029,46 CHF po kursie 2,0231 zł. Według zaświadczenia banku, w okresie od dnia 1 marca 2013 r. do 2 lipca 2020 r. powód dokonał płatności rat kapitałowo – odsetkowych w wysokości 20.254,40 CHF, w tym 16.390,79 CHF kapitał, 3.745,08 CHF odsetki, 10,71 CHF odsetki karne, 107,82 CHF prowizja.

W związku zawartymi w umowie kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) klauzul abuzywnych, powód złożył do Sądu Rejonowego w Olsztynie pozew o zapłatę kwoty 16.125,74 zł.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 stycznia 2019 r., zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.588,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 maja 2017 r. do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalono.

Na skutek apelacji powoda i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 23 stycznia 2019 r., Sąd Okręgowy w Olsztynie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo ponad kwotę zasądzoną w pkt. I, kwotę 14.537,65 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że mechanizm indeksacji, przewidziany w umowie kredytu stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, co powoduje, że powód od dnia zawarcia umowy zobowiązany był wobec pozwanego jedynie do zapłaty kwoty kredytu w złotych, powiększonej o odsetki i koszty, bez indeksacji w (...).

Pismem z dnia 4 maja 2020 r. powód wezwał pozwanego Bank do przeliczenia salda zadłużenia oraz rat kredytu, począwszy od raty uiszczonej w marcu 2013 r. do przypadającej zgodnie z harmonogramem ostatniej raty kredytu, przy założeniu, że początkowe saldo kredytu wynoszące 170.000 zł nie uległo indeksacji do (...), kredyt jest oprocentowany według stawki i marży wskazanych w treści umowy i podlega spłacie w ratach w niej wskazanych.

W odpowiedzi pozwany Bank podniósł bezzasadność roszczenia.

Sąd Okręgowy uznał, że nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia roszczenia głównego, a mianowicie ustalenia nieważności umowy zawartej pomiędzy stronami. Wskazał, że konstrukcja przedmiotowej umowy kredytu mieściła się w granicach swobody umów i nie stanowiła naruszenia art. 69 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe. Umowa kredytu została zawarta na piśmie i określała w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. Postanowienia umowy spełniały więc przesłanki ww. przepisu i pozwoliły na uznanie jej za ważną. Strony umówiły się, że kwota kapitału kredytu w wysokości 170.000 zł początkowo wyrażona w walucie polskiej, zostanie w drodze indeksacji przeliczona na walutę franka szwajcarskiego i oprocentowana w sposób właściwy dla tej waluty. Jakkolwiek przeliczenie dotyczące indeksacji następowało z zastosowaniem tabeli kursów obowiązującej w pozwanym Banku, to skutkiem tego zastosowania nie może być unicestwienie czy unieważnienie umowy w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego, umowa zawarta pomiędzy stronami zawierała elementy przedmiotowo istotne, które mieściły się w konstrukcji umowy kredytu bankowego. Przepisy ustawy Prawo bankowe obowiązujące na dzień zawarcia umowy kredytu dopuszczały możliwość zawierania umów kredytu ze wskazaniem waluty obcej. Skoro zatem kredyt indeksowany nie był sprzeczny z ustawą – Prawo bankowe, zaś sama umowa kredytu zawierała wszystkie essentialia negotii – brak było podstaw do uznania w świetle art. 58 § 1 k.c. za nieważną z tego powodu.

W dalszej kolejności sąd I instancji dokonał oceny zapisów postanowień umownych zawartych § 2 ust. 2 i 3, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 2, § 9 ust. 6 umowy oraz § 2 ust. 2, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 6, § 9a umowy w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r. pod kątem ich abuzywności. Dotyczyło to klauzul indeksacyjnych określających sposób przeliczenia kwoty kredytu do wypłaty po kursie, który nie był znany w chwili zawarcia umowy, jak też kształtowania przez Bank wysokości kursu waluty, według którego rozliczano następnie spłatę kredytu.

Wskazane postanowienia składały się na mechanizm indeksacji, który przewidywał że wysokość zobowiązań będzie przeliczana z zastosowaniem dwóch rodzajów kursu waluty. Mechanizm czyli konkretny sposób ustalania kursu nie został opisany w żaden sposób, gdyż umowa w tym względzie odsyła tylko do tabeli kursów obowiązującej

w Banku w momencie dokonywania przeliczeń kursowych. Sąd wskazał, że dopiero aneks nr (...) w sposób pobieżny opisał procedurę i zasady ustalania kursów walut przez pozwany Bank, co uniemożliwiało jednoznaczne określenie bądź przewidzenie wysokości kursu przez niego stosowanego. Oznaczało to całkowitą swobodę pozwanego w zakresie ustalania kursu waluty. Również pozostałe postanowienia nie były uzgodnione indywidualnie z powodem w rozumieniu art. 385¹ § 1 i 3 k.c. Prawo banku do ustalania kursu waluty nie doznawało więc żadnych umownych ograniczeń w postaci skonkretyzowanych, obiektywnych kryteriów zmian stosowanych kursów walutowych. Zatem doszło do nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy kredytowej, prowadzącą do naruszenia interesów konsumenta i braku właściwej przejrzystości oraz jasności postanowień umownych,

Sąd I instancji podał, iż skoro zapisom umowy towarzyszyło postanowienie, że wysokość kursu, według którego będzie rozliczana spłata kredytu, ustalać będzie sam Bank, to mogło to doprowadzić do sytuacji, w której pozwany mógłby arbitralnie podwyższać wysokość kursu sprzedaży, według którego rozlicza spłatę kredytu, w stosunku do wysokości rynkowej. Brak sprecyzowania jasnych i obiektywnych kryteriów ustalania przez Bank kursu waluty, przyjmowanego do rozliczania spłat kredytu w sposób, który pozwalałby na weryfikację poprawności kursu, a co za tym idzie sprawdzenie wysokości żądań banku (np. przez odwołanie do parametrów finansowych publikowanych lub znanych powszechnie) prowadził do zastrzeżenia dla Banku wyłącznej i niczym nieograniczonej kompetencji do ustalania wysokości kursu, według którego miałyby być rozliczana spłata kredytu i ustalana wysokość zobowiązania powoda.

Powyższe w sposób oczywisty prowadziło do rażącego naruszenia interesów kredytobiorcy – powoda. Postanowienia odwołujące się do kursów wymiany i możliwości jej samodzielnego ustalania w ramach tabeli były sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszały rażąco interesy powoda w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.,. Takie rozwiązania dawały bowiem Bankowi, czyli tylko jednej ze stron stosunku prawnego, możliwość przerzucenia na powoda całego ryzyka wynikającego ze zmiany kursów waluty stanowiącej podstawę rozliczeń umowy i pozostawiały mu całkowitą swobodę w zakresie ustalania wysokości wzajemnych zobowiązań przez dowolną i pozbawioną jakichkolwiek czytelnych i obiektywnych kryteriów możliwość ustalania kursu przyjmowanego do wypłaty kredytu, a następnie rozliczenia jego spłat. Wskazane we wcześniejszej fazie uzasadnienia, postanowienia umowne, miały charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ k.c., a w związku z tym nie wiązały powoda i spowodowały wyeliminowanie ich z tej umowy. Wskutek wyeliminowania zawartych w umowie klauzul abuzywnych, brak jest wyraźnie oznaczonych zapisów dotyczących mechanizmu ustalania kursu waluty, jaki miałyby być przyjmowany do ustalania wysokości rat spłaty w złotych polskich w kolejnych terminach płatności oraz rozliczenia wysokości pozostałego do spłaty zadłużenia powoda.

Sąd I instancji, w dalszej części uzasadnienia zajął się problemem czy umowa łącząca strony może być zatem utrzymana bez niedozwolonych klauzul, czy też nie jest to możliwe i należy ustalić nieważność umowy.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było przesłanek do uznania przedmiotowej umowy o kredyt za nieważną. W myśl przepisu art. 385¹ § 2 k.c. należało wyeliminować postanowienia umowne o charakterze niedozwolonym składające się na klauzulę waloryzacyjną uznając, że udzielony powodowi kredyt stanowił kredyt złotowy niezawierający takiej klauzuli.

Za możliwością utrzymania umowy przemawiała okoliczność, że po wyeliminowaniu z umowy postanowień niedozwolonych, nadal znana jest kwota i waluta kredytu (170.000 zł), cel kredytu, okres i termin spłaty, wysokość prowizji oraz oprocentowanie. Zatem, tak skonstruowana umowa w pełni spełnia przesłanki umowy kredytu w świetle prawa bankowego i pozostaje zgodna z zasadą swobody kształtowania stosunków umownych, nie naruszając tym samym zasad współzycia społecznego.

Zdaniem sądu I instancji, eliminacja klauzul abuzywnych czyniła zadość celu przepisów odnoszących się do niedozwolonych klauzul umownych w zakresie wyłącznego niestosowania tych postanowień, gdyż umowa powinna nadal obowiązywać bez jakichkolwiek innych zmian, o ile jest to prawnie możliwe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r. sygn. akt: II CSK 803/16.)

W związku z powyższym powód winien spłacać kredyt w złotych polskich w terminach przewidzianych w umowie i z zastosowaniem przewidzianego pierwotnie oprocentowania. według przewidzianej umownie stawki L.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 58 k.c. oraz powołanych przepisów oddalił żądanie ustalenia nieważności umowy kredytu, uznając, że usunięcie z umowy niedozwolonych postanowień nie powoduje jej nieważności. (pkt I wyroku).

Oddalenie roszczenia w zakresie ustalenia nieważności umowy aktualizowało konieczność rozstrzygnięcia o żądaniu ustalenia bezskuteczności postanowień. Sąd wskazał, że postanowienia zawarte w § 2 ust. 2 i 3, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 2, § 9 ust. 6 umowy oraz § 2 ust. 2, § 4 ust. 1a, § 9 ust. 6, § 9a umowy w brzmieniu wprowadzonym aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2013 z uwagi na stosowanie dwóch różnych rodzajów kursów, które mogły być swobodnie ustalane przez jedną ze stron umowy stanowiły niedozwolone klauzule umowne, a zatem są one bezskuteczne względem powoda (art. 385¹ k.c. i art. 189 k.p.c.).

Sąd I instancji ustalił, że odnośnie postanowienia § 9 ust. 2 i § 9 ust. 6 umowy abuzywnie jest postanowienie w zakresie przeliczeń spłat rat kapitałowo – odsetkowych i należnych odsetek, albowiem odwołują się do zakwestionowanego mechanizmu indeksacji. Natomiast Sąd oddalił powództwo o ustalenie bezskuteczności postanowień w pozostałym zakresie, albowiem spłata rat dokonywana jest w złotych polskich i w tym zakresie postanowienia nie naruszają interesu powoda.

Z tych względów roszczenie o ustalenie bezskuteczności wymienionych wyżej postanowień umowy na podstawie art. 385¹ k.c. i art. 189 k.p.c. zasługiwało w zasadniczej części na uwzględnienie (pkt II i III wyroku).

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści przepisu art. 100 k.p.c. W oparciu o powyższy przepis, mając na uwadze, że żądanie powoda zostało częściowo tylko uwzględnione, koszty zostały wzajemnie zniesione między stronami. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłaty za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł, opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5.400 zł. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składały się z kolei: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5.400 zł.

Apelację od wyroku w zakresie pkt II i IV złożył pozwany zarzucając :

1/ naruszenie prawa materialnego tj.

a/ art. 385¹ par. 1 i 2 kc w zw. z art. 385² kc i w zw. Z art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2011r. o zmianie ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowania tych przepisów , polegające na uznaniu , iż postanowienia umowy kredytu indeksowanego do waluty (...) w zakresie odsyłającym do do tabel kursowych banku stanowią niedozwolone postanowienia umowne i z tego tytułu nie wiążą one konsumenta, podczas gdy w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zachodzą przesłanki abuzywności tych postanowień określonych w art. 385¹ par. 1 kc pozwalające na uznanie , że nie wiążą one konsumenta / powoda/, w szczególności mając na względzie okoliczność, że w momencie zawierania umowy kredytu odsyłanie do tabel kursowych banku było powszechną praktyką na rynku bankowym oraz brak było przepisów nakładających na bank obowiązek wskazania sposobu ustalania tabel kursowych, jak również określenia wysokości zastosowanego spreadu walutowego w umowach kredytu, a ocena przesłanek abuzywności, w szczególności przesłanki rażącego naruszenia interesu konsumenta, nie może być ujęta jedynie w kategoriach wyłącznie abstrakcyjnych , w szczególności wobec okoliczności, iż sąd I instancji nie wziął pod uwagę mechanizmu wyznaczania kursu i sprzedaży waluty (...) stosowanego przez pozwanego na moment zawarcia umowy kredytu, który był mechanizmem rynkowym, zbliżonym do stosowanych przez inne banki w Polsce, a kursy stosowane przez pozwanego nie odbiegały od średniej , a nawet charakteryzowały się niższym spreadem , a zatem były korzystniejsze z punktu widzenia konsumentów od kursów oferowanych przez konkurencyjne banki;

b/ art. 358 par. 1 i 2 kc w zw. Z art. 1 p.w.k.c poprzez ich niezastosowanie wprost / wobec faktu, że kredyt jest stosunkiem zobowiązaniowym o charakterze ciągłym/ jako obowiązującej w prawie polskim normy dyspozytywnej, która mogłaby zastąpić normę rzekomo abuzywną bądź przynajmniej w drodze (...). poprzez angielskojęzyczne zastosowanie art. 41 prawa wekslowego/ z racji tego. Iż norma ustawowo późniejsza niż data zawarcia umowy kredytu korzysta z domniemania uczciwości wynikającego z motywu 13 Dyrektywy 93/13 – tak do wyliczenia wysokości / salda/ kredytu oraz wysokości rat kapitałowo – odsetkowych kredytu indeksowanego do (...) przed dniem wejścia w życie tego przepisu tj. 24 stycznia 2009r. , jak i do wyliczenia wysokości rat kapitałowo- odsetkowych kredytu indeksowanego do (...) po 24 stycznia 2009r.

2/ naruszenie przepisów postępowania cywilnego mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.

a/ art. 233 kc poprzez zaniechanie przeprowadzenia wszechstronnej i wyczerpującej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i pominięcie okoliczności przywoływanych przez pozwanego, że powód był informowany o ryzyku kursowym oraz o zasadach funkcjonowania kredytu indeksowanego do waluty obcej, a w szczególności nieprzypisanie należytej uwagi oświadczeniom powoda złożonym w samej umowie kredytu tj. w par. 11 ust. 4 i 5 umowy, z jednoczesnym daniem wiary odmiennym twierdzeniom powoda , co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że pozwany nie wywiązał się z ciężących na nim obowiązków informacyjnych wobec powoda i w konsekwencji umowa kredytu naruszała zasady współżycia społecznego przez co należało ją uznać za nieważną;

b/ art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustalenie , że uprawnienie pozwanego do ustalenia kursów tabelarycznych nie doznaje żadnych ograniczeń i nie może być kształtowane w sposób dowolny, kiedy w rzeczywistości to popyt i podaż decydują o zmianach kursów walut stosowanych przez pozwanego

c/ art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustalenie , że kursy tabelaryczne pozwanego nie były kształtowane w sposób obiektywny i niezależny od woli pozwanego, kiedy w rzeczywistości kursy te miały charakter rynkowy i były kształtowane w sposób przyjęty na rynku finansowym;

d/ art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęcie , że spread walutowy stanowił ukrytą prowizję na rzecz banku, której wysokości powód nie mógł oszacować i której rzekomo nie odpowiadało żadne świadczenie banku, kiedy w rzeczywistości spread walutowy nie jest stricte wynagrodzeniem banku , jego wysokość nie była ukrywana przez pozwanego i była możliwa do wyliczenia dla każdej zainteresowanej osoby oraz zastosowanie dwóch kursów wymiany walut uzasadnione było dokonywaniem przez pozwanego transakcji na rynku pomiędzy bankowym w celu sfinansowania akcji kredytowej dotyczącej udzielania kredytów frankowych;

e/ art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęcie, że nie dochodziło do żadnych transakcji wymiany walut, a operacje walutowe związane z umową kredytu były dokonywane jedynie „ na papierze” dla celów księgowych, kiedy w rzeczywistości pozwany bank w celu zamknięcia pozycji walutowej wynikającej z udzielonych kredytów frankowych musiał dokonywać transakcji walutowych na rynku międzybankowych co generowało po jego stronie koszty;

f/ / art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęcie, że klauzule indeksacyjne miały charakter nietransparentny, kiedy w rzeczywistości już z samej umowy kredytu wynika w sposób jasny i nie budzący wątpliwości fakt korzystania przez pozwanego z dwóch rodzajów kursu wymiany walut / kursu kupna i sprzedaży/ co więcej kursy te były powszechnie publikowane przez bank i mogły być weryfikowane przez powoda oraz powód podpisując umowę kredytu potwierdził zapoznanie się zasadami funkcjonowania kredytu waloryzowanego, w szczególności w zakresie uruchomienia kredytu oraz ustalania wysokości rat kapitałowo – odsetkowych;

g/ naruszenie art. 227 kpc w zw. Z art. 235² kpc poprzez pominięcie wniosku dowodowego z przesłuchania świadków J. L. i A. K. , podczas gdy teza dowodowa była prawidłowo określona, a okoliczności odnośnie których zeznawać mieli świadkowie były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy tj. wskazywały na brak możliwości naruszenia w sposób rażący

interesów powoda , brak możliwości przyjęcia , że powód nie miał świadomości jak funkcjonują kredyty indeksowane do waluty obcej.

Biorąc powyższe pod uwagę pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części tj. w zakresie pkt II i IV poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów instancji odwoławczej.

Pełnomocnik powoda złożył zażalenie w zakresie kosztów procesu zarzucając naruszenie art. 98 i 100 kpc poprzez nie uznanie powoda, jako strony w całości wygrywającej sprawę i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za I instancję według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie zażalenia

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pozwanego i zażalenie powoda w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach są niezasadne.

Co do apelacji pozwanego.

Sąd Apelacyjny uznał poczynione ustalenia faktyczne za własne bez konieczności uzupełniania postępowania dowodowego. Również dokonana wykładnia przepisów prawa materialnego, będąca podstawą wydanego wyroku zasługuje na akceptację / art. 387 par. 2¹ pkt 1 kpc/ Sąd Apelacyjny podziela również w całości przedstawione w uzasadnieniu orzeczenia, poglądy sądów powszechnych , Sądu Najwyższego, jak i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez konieczności ponownego przytaczania przedstawionej tam argumentacji.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji dotyczą błędnej wykładni art. 385¹ par. 1 i 2 kc polegającej w istocie na uznaniu przez sąd I instancji abuzywności zapisów postanowień umowy kredytu indeksowanego do waluty (...) w zakresie odsyłającym do tabel kursowych. Strona apelująca podnosiła, że odsyłanie do tabel kursowych było praktykowane na rynku bankowym, również przez inne banki, a mechanizm wyznaczania kursów kupna sprzedaży miał charakter rynkowy, o czym kredytobiorcy byli informowani podczas zawierania umów kredytowych.

Zarzuty te w świetle orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego nie mogą zostać uwzględnione. Postanowienia umowne w przedmiotowej sprawie, dotyczące sposobu ustalania kursu, pozbawiały powoda możliwości, by w - relewantnej przy określaniu abuzywności - chwili zawarcia kontraktu, poznać skonkretyzowane i obiektywne wskaźniki, w oparciu o które miało być wyliczane ich świadczenie. Nie jest bowiem transparentna klauzula, która pozostawia Bankowi dowolność w wyliczaniu wartości waluty (patrz: wyroki Sądu Najwyższego z 7 listopada 2019 r. IV CSK 13/19; z 29 października 2019 r. IV CSK 309/18 i z 4 kwietnia 2019 r. III CSK 159/17).

Wbrew twierdzeniom zawartych w uzasadnieniu apelacji, przesłanki do uznania za niedozwolone klauzul umownych zostały spełnione zarówno co do klauzuli ryzyka walutowego, jak i co do klauzuli kursowej. Chociaż w swych rozstrzygnięciach (...) posługuje się określeniem „klauzuli dotyczącej spreadu walutowego”, „klauzuli dotyczącej ryzyka kursowego”, jak też „klauzuli walutowej”, to jednak nie rozdziela on tych klauzul i ocenia je całościowo (por. wyrok w sprawie C-118/17).

Postanowienia dotyczące sposobu wyliczania kursów waluty nie miały charakteru ubocznego. Postanowienia obejmujące mechanizm indeksacji, którego element stanowią, jak w niniejszej sprawie, normy określające sposób ustalania parytetu pomiędzy walutą rozliczenia i spłaty, kreują ryzyko kursowe, a więc są immanentnie związane z

umową kredytu indeksowanego i określają jej główny przedmiot (patrz: wyrok (...) z 14 marca 2019 r. C 118/17, pkt 48, 52 oraz wyrok z 3 października 2019 r. C 260/18, pkt 44). Na aprobatę zasługują też te poglądy judykatury, wedle których umowne przepisy przeliczeniowe wprost kształtują rozmiar sumy kredytowej podlegającej zwrotowi. Tym samym, jak się wskazuje, określają główne świadczenie kredytobiorcy, a mianowicie, unormowany w art. 69 ust. 1 prawa bankowego obowiązek spłaty kwoty wykorzystanego kredytu w ratach w oznaczonych terminach (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2021 r. I CSK 737/20; wyroki Sądu Najwyższego z 9 maja 2019 r. I CSK 242/18; z dnia 4 kwietnia 2019 r. III CSK 159/17 oraz z 7 listopada 2019 r. IV CSK 13/19).

W świetle powyższego nie mają więc znaczenia twierdzenia apelującego co do sposobu tworzenia Tabel kursów Banku. Metoda ta nie została określona w umowie, ani w umowie nie zawarto odesłania do obiektywnego wskaźnika służącego tworzenia przedmiotowych tabel.

Należy też istotne znaczenie przypisać wymaganiu właściwej przejrzystości i jasności postanowienia umownego, czyli odpowiedzi na pytanie, czy zawarta umowa wskazuje w sposób jednoznaczny powody i specyfikę mechanizmu przeliczania waluty, tak by konsument mógł przewidzieć, na podstawie transparentnych i zrozumiałych kryteriów, wynikające dla niego z tego faktu konsekwencje ekonomiczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2019 r. V CSK 347/18). W przedmiotowej sprawie z treści umowy wynikało wyłącznie, że przeliczenia nastąpią w oparciu o kurs ustalany przez bank. Nie wskazano żadnych wytycznych w oparciu o które kurs ten miałby zostać wyznaczany.

W sprawie żaden z dokumentów tj. ani umowa kredyt ani (...) nie przedstawiał sposobu ustalania kursu waluty oraz możliwości zmiany tych kursów i ich wpływu na wysokość zobowiązania. Powodowie nie zostali w sposób właściwy poinformowani o oferowanym przez pozwanego produkcie, o warunkach udzielania kredytu złotowego waloryzowanego kursem (...), zasadach dotyczących ustalenia kapitału kredytu jak i rat kredytowych, a także podstaw użycia przez pozwanego dwóch różnych mierników wartości tj. kursu kupna wg Tabeli banku i kursu sprzedaży dewiz dla (...) zgodnie z Tabelą kursów do ustalenia wysokości rat kredytu. W ocenie Sądu, gdyby Bank potraktował konsumenta w sposób przejrzysty, umożliwił negocjacje dotyczące postanowień umowy uprzednio informując w sposób jasny dla konsumenta o ryzyku walutowym oraz sposobie kształtowania „Tabeli kursów”, to nie mógłby racjonalnie oczekiwać, iż konsument warunek ów przyjąłby w drodze negocjacji.

Sąd I instancji w sposób szczegółowy wskazał, które postanowienia umowy kredytowej uznał za niedozwolone oraz właściwie uzasadnił ich abuzywność. Dotyczyły one określenia kwoty kredytu w walucie, wskazanej w § 2 umowy, sposobu uruchomienia i wykorzystania kredytu określonych w § 4 umowy oraz warunki jego spłaty określonych w § 9 umowy (§ 11 ust. 4 i 5 umowy.). Sąd odwoławczy w całości argumentacje sądu I instancji w tej części podziela.

Umowa zawarta pomiędzy konsumentem a bankiem powinna być jasna, transparentna, zrozumiała dla obu stron, a przede wszystkim zachowująca równość stron stosunku zobowiązaniowego .

Stanowisko takie zaprezentował Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W wyroku z dnia 18 listopada 2021 r., w sprawie sygn. C-212/20. Stwierdził on, że art. 5 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że treść klauzuli umowy kredytu zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem ustalającej cenę zakupu i sprzedaży waluty obcej, do której kredyt jest indeksowany, powinna, na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, umożliwić właściwie poinformowanemu oraz dostatecznie uważnemu i racjonalnemu konsumentowi zrozumienie sposobu ustalania kursu wymiany waluty obcej stosowanego w celu obliczenia kwoty rat kredytu, w taki sposób, aby konsument miał możliwość w każdej chwili samodzielnie ustalić kurs wymiany stosowany przez przedsiębiorcę (por. pkt 55 oraz pkt 1 sentencji). Oznacza to zaś, że postanowienia dotyczące indeksacji zamieszczone w umowie kredytu muszą określać zrozumiałą i obiektywną metodę ustalania kursu waluty tak, aby na jej podstawie konsument mógł samodzielnie określić kurs waluty obowiązujący danego dnia.

Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości również co do tego, że klauzule określające sposób ustalania kursu nie zostały uzgodnione indywidualnie. doszłoby do tego tylko wtedy, gdyby strony wspólnie ustaliły ich ostateczne brzmienie. Powinno to nastąpić przy tym w efekcie rzetelnych negocjacji, w ramach których konsument miałby realny wpływ na treść kontraktu, chyba że poszczególne postanowienia zostały przez niego sformułowane i włączone na jego żądanie

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2019 r., I CSK 462/18, wyrok SN z dnia 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16).

Oddziaływanie powoda na treść stosunku obligacyjnego, w tym reguł ustalania waluty, polegało jedynie w zasadzie na zawnioskowaniu o udzielenie kredytu indeksowanego do (...). Z zeznań powoda / k-244/ wynika, że pracownik Banku przed zawarciem umowy wskazywał na brak zdolności kredytowej i zaproponował kredyt w (...). Przy podpisaniu umowy, pracownik informował, że frank jest stabilną walutą, a zmiana wysokości rat może być zmienna, ale w granicach kilku procent. Powód nie mógł wcześniej zapoznać się z umową, Zdaniem Sądu nie ma żadnych podstaw do kwestionowania tych wiarygodności tych zeznań, a świadczą one również o braku możliwości wpływu kredytobiorcy na określenie warunków łączącej strony umowy.

W świetle ujawnionych w sprawie danych nie sposób także przyjąć za skarżącym, że powód została pouczony o niestabilności waluty polskiej w stosunku do waluty franka szwajcarskiego. Oczywistym jest bowiem, że za wystarczający dowód udzielenia powodowi takich informacji nie może zostać uznany, sygnalizowany w apelacji, zdawkowy zapis umowy kredytowej, w którym ujęto oświadczenie o zapoznaniu się przez kredytobiorcę z ryzykiem kursowym, wespół ze stwierdzeniem o wykorzystaniu dwóch różnych kursów przy wypłacie i spłacie kredytu.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacyjnych pozwanego, a dotyczących ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego należało je ocenić jak całkowicie bezzasadne. Zasadnicze ustalenia zostały oparte o treść dokumentów. Wbrew przekonaniu pozwanego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy zgromadził materiał dowodowy w sprawie, nie naruszając przy tym wskazanych w środku zaskarżenia przepisów prawa procesowego. Słusznie Sąd Okręgowy uznał część pominiętych dowodów za nieistotne dla rozstrzygnięcia. Nie doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy reguł swobodnej oceny dowodów przy ustaleniu, że konstrukcja umowy pozwalała pozwanemu na dowolne kształtowanie kursów waluty, a nadto iż powyższe elementy umowy były indywidualnie uzgodnione z powodem i nie podlegały negocjacom.

Należy podkreślić, że postawione przez apelującego zarzuty sprzeczności istotnych ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – w gruncie rzeczy sprowadzają się do podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, co stanowi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., a tym samym do podważania ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego.

Przypomnieć należy, że dla skuteczności postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., po to, by w konsekwencji wadliwości oceny dowodów uzasadnić sprzeczność ustaleń z efektami postępowania dowodowego, trzeba wykazać, że sąd pierwszej instancji ocenił materiał dowodowy w sposób: niewszechstronny, wadliwy z punktu widzenia zasad poprawnego rozumowania, dopuszczając się błędów logicznych w zakresie wnioskania lub bez uwzględnienia zasad doświadczenia życiowego. Samo zaproponowanie innej, alternatywnie możliwej do zbudowania na bazie tych samych dowodów wersji stanu faktycznego, przy braku wykazania naruszenia zasad oceny dowodów, o jakich mowa wyżej, nie jest wystarczające dla stwierdzenia skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji tego i wadliwości poczynionych ustaleń. Obowiązkiem tym skarżący nie sprostał. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej oceny zebranego materiału dowodowego, w szczególności dowodów z dokumentów. W żadnej mierze nie można mówić, iż ocena ta została dokonana w sposób wybiórczy czy też nierzetelny. Sąd I instancji w uzasadnieniu jednoznacznie wskazał, którym dowodom dał wiarę, a którym takiego waloru odmówił, zatem zarzut, iż dowody zostały ocenione w sposób dowolny bądź też ich w ogóle nie ocenił jest całkowicie chybiony. Stanowią jednie polemikę ze stanowiskiem zajęтым przez sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku, nie wskazują żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia przez sąd odwoławczy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny nie stwierdzając uchybień prawa materialnego i procesowego, o których mowa w apelacji na podstawie art. 385 kpc apelację pozwanego oddalił i na mocy art. 98 kpc w zw. z par. 10.1 pkt 1 w zw. z par. 2.1 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Co do zażalenia pełnomocnika powoda.

Zażalenie jest niezasadne. Sąd I instancji w sposób prawidłowy przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu zastosował zasadę wzajemnego zniesienia kosztów, o którym jest mowa w art. 100kpc. Żądanie strony powodowej obejmowało roszczenie główne o ustalenie nieważności umowy oraz roszczenie ewentualne ustalenie bezskuteczności części postanowień umowy. Wobec jedynie częściowego uwzględnienia powództwa ewentualnego, przy oddaleniu roszczenia głównego w całości, nie można zgodzić się z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zażalenia, że strona powodowa w całości wygrała sprawę, w związku z tym pozwany winien w całości zwrócić na rzecz powoda koszty zastępstwa prawnego.

W związku z powyższym zażalenie oddalono na podstawie art. 397 par. 2 kpc w zw. z art. 385 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie par. 10.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)